CIKLO „SEPTYNIOS SESERYS“ SEPTINTOJI KNYGA

Lucinda Riley

DINGUSI SESUO

Meropės istorija

TYTO ALBA

Lucinda Riley

DINGUSI SESUO

Meropės istorija

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Viktorija Uzėlaitė

VILNIUS 2021

Lucinda RILEY
THE MISSING SISTER
Macmillan, an imprint of Pan
Macmillan, London, 2021

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Lucinda Riley, 2021
© Viktorija Uzėlaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2021
© „Tyto alba“, 2021

ISBN 978-609-466-573-8

Veikėjai

„ATLANTIDA“

Tėtis Atlantas – seserų įtėvis (miręs)
Marina (Ma) – seserų globėja
Klaudija – „Atlantidos“ namų šeimininkė
Georgas Hofmanas – tėčio Atlanto advokatas
Kristianas – laivininkas

SESERYS D'APLESJĖ

Maja
Alė (Alkionė)
Star (Steropė)
Kelė (Kelaino)
Tigė (Taigetė)
Elektra
Meropė (nerasta)

Merė Keitė

Gibstono slėnis, Naujoji Zelandija

2008 metų birželis

1

Visada tiksliai prisiminsiu, kur buvau ir ką veikiau, kai pamačiau mirštant savo tėvą. Stovėjau maždaug čia, kur dabar, atsirėmusi į mūsų namą supančios medinės verandos turėklą stebėjau vynuogių rinkėjus, lėtai slenkančius palei tvarkingomis eilėmis susodintus vynmedžius, apsunkusius nuo šiųmečio derliaus. Jau ketinau lipti laiptais žemyn ir prisidėti prie jų, bet tada akies krašteliu pamačiau, kaip plačiapetis milžinas, mano tėvas, staiga pradingo iš akių. Iš pradžių pamaniau, kad jis atsiklaupė nuskinti nusvirusios vynuogių kekės – mano tėvas stengėsi, kad niekas nepražūtų veltui, ir tai siejo su savo tėvais škotais, auklėjusiais jį presbiterijonų dvasia. Tačiau tada pamačiau, kaip rinkėjai iš gretimų eilių skuba prie jo. Nuo verandos iki ten buvo geras šimtas metrų, ir kai nubėgau, kažkas jau buvo perplėšęs jam marškinius ir bandė gaivinti, maigydamas krūtinę ir darydamas dirbtinį kvėpavimą. Kitas žmogus tuo metu skambino 111. Greitoji atvažiavo tik po dvidešimties minučių.

Jau tada, kai jis buvo užkeltas ant neštuvų, iš jo vaškinio veido supratau niekada nebeišgirsianti žemo galingo balso, kuris skambėdavo nepaprastai autoritetingai, bet jau po sekundės galėdavo virsti kimiu juoku. Riedant ašaroms švelniai pabučiavau jį į rusvą, vėjų nugairintą skruostą, pasakiau, kad jį myliu, ir atsisveikinau. Kai dabar prisimenu, visa ta šiurpi patirtis atrodo lyg netikra. Kūnas, kuris ką tik tryško gyvybe, staiga virto... tuščiu, negyvu kiautu, ir tai buvo nesuvokiama.

Kelis mėnesius kentęs krūtinės skausmus, bet tikinęs, kad tai tik virškinimo sutrikimai, tėtis pagaliau buvo įkalbėtas apsilankyti pas gydytoją. Jam buvo pasakyta, kad cholesterolio lygis per aukštas, todėl reikia laikytis dietos. Mudvi su mama bejėgės žiūrėjom, kaip jis toliau valgo ką nori *ir* kasdien per vakarienę išgeria butelį savo gamybos raudonojo vyno. Taigi neturėjom pernelyg nustebti, kai galų gale įvyko blogiausia. Bet mes turbūt manėm, kad jis neįveikiamas – stipri jo asmenybė ir geraširdiškumas sustiprino šią iliuziją. Deja, kaip niauriai pabrėžė mano mama, savo dienų pabaigoje visi esam tik kūnas ir kraujas. Laimė, jis iki pat galo gyveno taip, kaip jam patiko. Beje, jam buvo septyniasdešimt treji, nors dėl jo fizinės jėgos ir gyvenimo džiaugsmo sunkiai galėjai tuo patikėti.

Šiaip ar taip, jaučiausi apgauta. Juk man buvo vos dvidešimt dveji, ir nors visada žinojau, kad tėvų gyvenime atsiradau gana vėlai, tik tėčiui mirus suvokiau šio fakto svarbą. Jį praradusi, kelis mėnesius niršau dėl tokios neteisybės; *kodėl* gi negalėjau ilgiau pagyventi su juo? Vyresnėlis mano brolis Džekas, kuriam trisdešimt dveji, dešimčia metų ilgiau džiaugėsi tėčiu.

Mama, be abejo, juto mano pyktį, nors niekada atvirai apie tai nepasisakiau. Dėl to jaučiausi kalta, nes ji tikrai nepadarė nieko blogo. Nepaprastai ją mylėjau – mudvi visada buvom labai artimos – ir mačiau, kad ji irgi sielvartauja. Mudvi kaip įmanydamos guodėm viena kitą ir kažkaip ištvėrėm.

Džekas buvo labai geras, daugybę laiko praleido tvarkydamas bjaurius pomirtinės biurokratijos reikalus. Be to, jis perims visą atsakomybę už „Vynuogyną“, verslą, kurį mama su tėčiu pradėjo nuo nulio. Laimė, tėtis jį tam puikiai paruošė.

Džekas nuo mažens lydėdavo tėtį, kai tas eidavo į vynuogyną rūpintis brangiais vynmedžiais, kurie tarp vasario ir balandžio, nelygu oras, sunokindavo uogas. Tada uogos būdavo skinamos ir galiausiai virsdavo gardžiu „Pinot noir“ vynu – pastaruoju

metu jis netgi pelnė apdovanojimų. Buteliai būdavo kraunami į sandėlį ir ten laukdavo, kada bus išvežioti po Naująją Zelandiją ir Australiją. Tėvas rodydavo Džekui kiekvieną žingsnelį, ir sulaukęs dvylikos jis jau tiek daug žinojo, kad turbūt būtų galėjęs vadovauti darbininkams.

Būdamas šešiolikos Džekas oficialiai pranešė norįs dirbti kartu su tėčiu, o kada nors ir vadovauti „Vynuogynui“. Tėtis tuo nepaprastai džiaugėsi. Džekas įstojo į universitetą, baigė verslo studijas, o paskui ėmė visu etatu dirbti vynuogyne.

„Nėra nieko maloniau, nei perduoti gausų palikimą“, – tokį tostą už Džeką pakėlė tėtis, jam grįžus po pusės metų viešnagės vynuogyne Australijoje, Adelaidės kalvose. Tada tėtis ir pareiškė, kad Džekas pasiruošęs vadovauti verslui.

– Mere Keite, galbūt kada nors ir tu prisidėsi prie mūsų. Tegu Makdugalai dar šimtus metų augina šioje žemėje vynuoges!

Džekas užsikrėtė tėčio svajonėmis, o man nutiko priešingai. Galbūt dėl to, kad Džekas nuoširdžiai mėgo gaminti gerus vynus; be to, kad turėjo nosį, galinčią per mylią užuosti pagedusią vynuogę, jis buvo dar ir puikus verslininkas. Visą vaikystę iki kol suaugau matydavau, kaip tėtis su Džeku prižiūri vynuogynus ir triūsia didelėje pašiūrėje skardiniu stogu, kurią jie meiliai vadino „laboratorija“, bet mane domino kiti dalykai. Savęs ir savo ateities nesiejau su „Vynuogynu“. Tai nesutrukdė po pamokų ir per studijų atostogas dirbti parduotuvėje, padėti ten, kur reikėdavo, tačiau vynas nebuvo mano aistra. Kai pasakiau norinti studijuoti muziką, tėtis, regis, nusivylė, bet pasistengė mane suprasti.

– Šaunuolė, – apkabinęs mane tarė jis. – Mere Keite, muzika – didis dalykas. Kokioje srityje norėtum siekti karjeros?

Droviai prisipažinau, kad norėčiau tapti dainininke ir kurti sau dainas.

– Nuostabi svajonė. Galiu tik palinkėti tau sėkmės ir patvirtinti, kad mudu su mama visada tave palaikysim.

– Mere Keite, džiaugiuosi dėl tavęs – tikrai džiaugiuosi, – tarė mama. – Išreikšti save per dainą – didžiulis stebuklas.

Taigi įstojau į muziką. Pasirinkau Velingtono universitetą, kurio diplomai vertinami visame pasaulyje. Mėgavausi kiekviena minute. Turėjome studiją įrašinėti dainoms, buvau apsupta studentų, kurie gyveno ir alsavo ta pačia aistra kaip aš, taigi jaučiausi pasakiškai. Sukūriau duetą su Fleču, šauniu draugu, grojančiu ritmine gitara; jo balsas puikiai derėjo prie manojo. Aš grojau klavišiniais ir mes surengėme kelis koncertus Velingtone, o pernai pasirodėme per išleistuves. Tai buvo pirmas kartas, kai šeima pamatė mane gyvai dainuojančią ir grojančią.

– Mere Keite, labai didžiuojuosi tavimi, – pasakė tėtis ir apglėbė mane.

Tai buvo viena gražiausių akimirkų mano gyvenime.

„Jau metai turiu diplomą, o štai vis sėdžiu tarp vynuogių, – burbtelėjau. – Klausyk, Mere Keite, negi rimtai manai, kad „Sony“ pasibels į duris ir ims maldauti, kad pasirašytum su jais sutartį?“

Per šiuos metus po universiteto baigimo vis niūriau žvelgiau į savo ateitį. Be to, tėčio mirtis sudavė didžiulį smūgį kūrybingumui. Atrodė, kad vienu metu praradau dvi savo gyvenimo meiles, juolab kad abi buvo glaudžiai susijusios. Mano muzikinę aistrą pirmiausia pakurstė tai, kad tėtis žavėjosi muziką kuriančiomis dainininkėmis. Vaikystėje klausydavausi Džoni Mičel, Džoanos Bez ir Alanis Moriset.

Mokydamasi Velingtone suvokiau, kokia rami ir idiliška buvo mano vaikystė šiame rojaus sode Gibstono slėnyje. Aplinkui stūksantys kalnai teikė saugumo pojūtį, o derlinga žemė gausiai augino sultingus vaisius ir uogas.

Prisimenu, kaip būdamas paauglys Džekas klasta įkalbėjo mane užvalgyti laukinių agrastų, augančių ant dygių krūmų už mūsų namo, ir kaip kvatojosi, kai spjaudžiau rūgščias uogas. Andai bastydavausi kur panorėjusi, žaisdavau vėsiuose skai-

driuose upeliuose, vaikydavausi triušius šiurkščioje žolėje. Tėvai dėl manęs nė kiek nesibaimino – žinojo, kad šiame pasakiškame gamtos kampelyje esu visiškai saugi. Tėvai triūsė vynuogyne: sodino sodinukus, saugojo juos nuo alkanų žvėrių, rinko ir spaudė vynuoges, o aš tuo metu gyvenau savo pasaulyje.

Skaisčią ryto saulę staiga užtemdė debesis ir pilkai žalias slėnis patamsėjo. Tai buvo įspėjimas, kad artėja žiema. Nebe pirmą kartą susimąsčiau, ar teisingas mano sprendimas žiemoti čia. Prieš porą mėnesių mama užsiminė, kad norėtų leistis į „didžiąsias gastroles“: aplankyti daug metų nematytų draugių visame pasaulyje. Paklausė, ar nenorėčiau prisidėti prie jos. Tada dar tikėjausi, kad mudviejų su Fleču demonstracinis įrašas, prieš pat tėčio mirtį išsiuntinėtas įrašų kompanijoms visame pasaulyje, pelnys bent kiek dėmesio. Mano miegamojo lentynoje vis augo atsakymų krūva – visuose laiškuose buvo rašoma, kad mūsų muzika nėra tokia, kokios „šiuo metu ieško“ prodiuseriai.

– Mieloji, turbūt nereikia tau aiškinti, kad muzikos pasaulis yra vienas tų, kuriuos sunkiausia užkariauti, – kalbėjo mama.

– Todėl manau, kad turėčiau likti čia, – atsakiau. – Mudu su Fleču kuriam kai ką nauja. Negaliu visko mesti.

– Suprantu tave. Dar gerai, kad turi „Vynuogyną“, – jei nepasisektų, bet kada galėtum grįžti į jį, – pridūrė mama.

Supratau, kad ji tai pasiūlė iš širdies, taigi turėjau jaustis dėkinga už galimybę užsidirbti padedant tvarkyti buhalteriją ir prekiaujant parduotuvėje. Tačiau pažvelgusi į savo rojaus sodą giliai atsidusau, nes mintis pasilikti čia visam gyvenimui buvo prasta, net jei tai atrodytų saugi ir maloni išeitis. Man išvykus studijuoti viskas pasikeitė; dar didesni pokyčiai įvyko po tėčio mirties. Atrodė, tarsi jam išėjus būtų sustojusi šių namų širdis. Be to, Džekas – prieš tėvo mirtį sutaręs vasarą praleisti Ronos slėnio vynuogyne Prancūzijoje – kartu su mama nusprendė, kad jam vis vien vertėtų ten vykti.

– Dabar verslo ateitis Džeko rankose, ir jis turi kuo daugiau išmokti, – paaiškino man mama. – Turim vadybininką Dagą, jis ir prižiūrės vynuogyną. Be to, šiuo metu darbo mažai, taigi Džekui pats geriausias metas išvykti.

Nieko nuostabaus, kad mamai vakar išskridus į „didžiąsias gastroles“, Džekui irgi esant toli nuo namų pasijutau siaubingai vieniša. Kilo pavojus nugrimzti į dar didesnį liūdesį.

– Ilgiuosi tavęs, tėti, – sumurmėjau eidama į vidų susitaisyti pusryčių, nors ir nesijaučiau alkana.

Tylūs namai toli gražu nepataisė nuotaikos. Visą mano vaikystę juose knibždėdavo žmonių – jei ne tiekėjų ar vynuogių rinkėjų, tai vynuogyno svečių, su kuriais tėtis vis užsiplepėdavo. Jis ne tik dalydavo vyno mėginukus, bet ir dažnai pakviesdavo atvykėlius prie stalo. Tėtis buvo vaišingas ir draugiškas, kaip tikras Naujosios Zelandijos gyventojas, taigi pripratau, kad prie mūsų didelio pušinio stalo, nuo kurio matyti slėnis, nuolat sėdi nepažįstami žmonės. Nenutuokiau, kaip mano mama sugebėdavo akimirksniu priruošti katilus gardaus, skalsaus maisto, bet ji tai padarydavo. O kadangi tėtis buvo linksmų plaučių žmogus, prie stalo dažnai skambėdavo juokas.

Ilgėjausi ir Džeko, jo ramybės ir geros nuotaikos. Jis mėgo mane paerzinti, bet žinojau, kad visada apgins ir palaikys.

Išsiėmiau iš šaldytuvo pakelį apelsinų sulčių ir susipyliau likučius į stiklinę, tada atsiriekiau sužiedėjusios duonos. Paskrudinau ją, kad būtų valgoma, tada kibau paskubomis sudaryti pirkinių sąrašą, norėdama papildyti atsargas. Artimiausia parduotuvė buvo Aroutaune, ir man reikės greitai ten apsilankyti. Tiesa, mama šaldiklyje paliko sočiai maisto, bet atrodė nesąžininga dėl savęs vienos atšildyti visą didelį plastikinį dubenį.

Atsinešiau sąrašą į svetainę, atsisėdau ant senos sofos prieš didžiulę krosnį, sumūrytą iš pilkos vulkaninės uolienos, kurios čia apstu, ir sudrebėjau. Krosnis buvo vienas iš dalykų, dėl kurių

mano tėvai prieš trisdešimt metų nusprendė nusipirkti šią vieno kambario trobelę vidury niekur. Joje nebuvo nei vandentiekio, nei kitų patogumų, ir mama su tėčiu mėgo prisiminti, kaip tą pirmą vasarą jie su dvimečiu Džeku prausdavosi tarp akmenų čiurlenančiame upelyje, o tualetą jiems atstojo paprasčiausia duobė.

„Tai buvo laimingiausia vasara mano gyvenime, – tikindavo mama. – O žiemą buvo dar geriau, nes turėjom krosnį."

Mama buvo pasimaišiusi dėl ugnies, ir kai slėnyje pasirodydavo pirmoji šalna, siųsdavo tėtį, Džeką ir mane atnešti iš malkinės malkų, jau spėjusių išdžiūti per tuos kelis mėnesius, kol gulėjo sukapotos. Mes jas sukraudavome nišose abipus krosnies, tada mama pridėdavo jų į krosnį ir, jai degant degtuką, prasidėdavo ritualas, šeimos vadinamas „pirmąja šviesa". Nuo tos akimirkos per visus žiemos mėnesius linksmai pleškėdavo ugnelė, kol tarp rugsėjo ir lapkričio, mūsų pavasarį, po medžiais pražysdavo scylės ir snieguolės (jų svogūnėlių ji parsisiuntė iš Europos).

„Gal jau reikėtų pasikurti", – pamaniau sau, prisimindama šiltą, malonią ugnelę, pasitikdavusią mane vaikystėje, žvarbią dieną grįžusią iš mokyklos. Jei tėtį galėjai laikyti vynuogyno širdimi, tai mama su savo ugnimi buvo namų širdis.

Sustabdžiau save, suvokusi, kad tikrai esu per jauna guostis vaikystės prisiminimais. Man tik stigo draugijos. Bėda ta, kad dauguma universiteto draugų arba buvo užsienyje, mėgavosi paskutinėmis laisvės akimirkomis prieš susirasdami darbą ir apsistodami vienoje vietoje, arba jau dirbo.

Turėjom laidinį telefoną, bet internetas slėnyje veikė su pertrūkiais. Išsiųsti laišką būdavo tikras košmaras, ir tėtis, norėdamas kam nors parašyti, dažnai mieliau važiuodavo pusvalandį iki Kvinstauno ir pasinaudodavo savo bičiulio kelionių agento kompiuteriu. Mūsų slėnį jis mėgo vadinti Brigadunu, pagal seną

filmą apie kaimą, kuris tik kas šimtą metų pabusdavo vienai dienai, kad išorinis pasaulis jo nepakeistų. Na, galbūt slėnis ir buvo Brigadunas – jis išties daugiau ar mažiau išliko nepakitęs, – bet pradedančiai dainų kūrėjai tai tikrai nebuvo tinkamiausia vieta padaryti kam nors įspūdį. Svajonėse regėdavau Manhataną, Londoną ar Sidnėjų, tuos dangų siekiančius pastatus, kuriuose įsikūrusios įrašų kompanijos, kada nors priimsiančios mudu su Fleču ir paversiančios mus žvaigždėmis...

Mano mintis nutraukė laidinio telefono skambutis, tad atsistojau pakelti ragelio, kol nenutilo.

– Paskambinote į „Vynuogyną“, – atsiliepiau, kaip buvau išmokyta dar vaikystėje.

– Sveika, Em Ka, čia Flečas, – pasilabino bičiulis, pavadindamas mane pravarde, kurią vartojo visi, išskyrus mamą.

– O, labukas, – pasisveikinau smarkiai tvaksinčia širdimi. – Gal turi kokių žinių?

– Ne, tik pamaniau, kad norėčiau pasinaudoti tavo kvietimu ir pasisvečiuoti pas tave. Kavinėje turiu porą laisvadienių ir man reikia pabėgti iš miesto.

O man reikia į *miestą...*

– Ei, puiku! Atvažiuok kada tik nori. Būsiu namie.

– Rytoj tinka? Važiuosiu automobiliu, taigi užtruksiu visą rytą, žinoma, jei tik Sisi ištvers.

Sisi buvo autobusiukas, kuriuo mudu su Fleču keliaudavome į koncertus. Jis buvo dvidešimties metų senumo, surūdijęs visur, kur tik įmanoma, iš nepatikimo išmetamojo vamzdžio, kurį Flečas buvo laikinai pririšęs virvute, virste virto dūmai. Vyliausi, kad Sisi atlaikys trijų valandų kelionę iš Danidino, kur su tėvais gyveno Flečas.

– Na, tai pasimatysim apie pietus, – pasakiau.

– Taip, laukiu nesulaukiu. Juk žinai, kaip man patinka pas tave. Galbūt porai valandų prisėsim prie pianino ir ką nors sukursim?

– Galbūt, – atsakiau, nors jaučiau, kad šiuo metu nesu itin kūrybingai nusiteikusi. – Iki, Flečai, susitiksim rytoj.

Padėjusi ragelį grįžau ant sofos. Išgirdusi, kad atvyks Flečas, pasijutau daug laimingesnė – jis visada pralinksmindavo mane savo puikiu humoro jausmu ir optimizmu.

Lauke išgirdau šūksnį, paskui švilptelėjimą, taip mūsų vadybininkas Dagas pranešdavo atvykęs į vynuogyną. Atsistojau, išėjau į verandą ir pamačiau per plikus vynuogienojus žingsniuojantį Dagą su būriu kresnų salų gyventojų.

– Ehei! – sušukau.

– Sveika, Em Ka! Atsivedžiau būrį parodyti, nuo kur reikės pradėti genėti, – pranešė Dagas.

– Supratau. Gerai. Sveiki, vyručiai, – riktelėjau jo komandai, ir tie pamojavo man.

Darbininkai išsklaidė tylą, o iš už debesies išlindusi saulė, kitų žmonių buvimas ir žinia, kad rytoj atvažiuos Flečas, man kaip reikiant pakėlė ūpą.

2

„Atlantida“

Ženevos ežeras, Šveicarija

2008 metų birželis

– Maja, atrodai išblyškusi. Kaip jautiesi? – žengdama į virtuvę pasiteiravo Ma.

– Gerai, tik naktį prastai miegojau, vis galvojau apie Georgo staigmeną.

– O taip, tai išties buvo staigmena. Kavos? – pasiūlė Ma.

– Hm, dėkui, ne. Jei yra, išgerčiau ramunėlių arbatos.

– Kaip gali nebūti, – įsiterpė Klaudija.

Žili jos plaukai, kaip įprasta, buvo susukti į standų kuodą, o griežtokame veide švietė Majai skirta šypsena. Ji pastatė ant virtuvinio stalo pintinę šviežiai keptų mielinių bandučių ir pyragėlių.

– Kas vakarą geriu prieš miegą, – pridūrė ji.

– Maja, tu tikrai prastai jautiesi. Nesu mačiusi, kad iš pat ryto atsisakytum kavos, – imdama savąją tarė Ma.

– Įpročiai yra tam, kad juos laužytum, – nuilsusiu balsu atsakė Maja. – Be to, nepamiršk, kad aš dar neatsigavau po skrydžio.

– Žinoma, žinoma, *chérie*. Gal užvalgyk ko nors pusryčių, o tada grįžk į lovą ir pabandyk numigti?

– Ne. Georgas žadėjo vėliau ateiti aptarti, ką darysim su... dingusia seserimi. Kaip manot, ar jo žinios patikimos?

– Neturiu supratimo, – atsiduso Ma.

– *Labai* patikimos, – įsiterpė Klaudija. – Jis nebūtų atvykęs vidurnaktį, jei būtų neįsitikinęs dėl savo žinių.

– Labas rytas visoms, – atėjusi pas mus į virtuvę pareiškė Alė. Lokys sėdėjo nešynėje jai prie krūtinės ir snaudė, galva tabalavo. Kumštelyje jis gniaužė raudonai auksinę Alės garbaną.

– Gal galėčiau paimti ir paguldyti į lopšį? – pasiūlė Ma.

– Ne. Vos pajutęs, kad liko vienas, jis pabunda ir pradeda bliauti. Oi, Maja, atrodai išbalusi, – tarė Alė.

– Ką tik sakiau tą patį, – suniurnėjo Ma.

– Man tikrai viskas gerai, – pakartojo Maja. – Beje, gal Kristianas kur nors netoliese? – paklausė ji Klaudijos.

– Taip, bet jis tuoj sės į valtį ir plauks į kitą Ženevos ežero krantą nupirkti man produktų.

– Gal galėtum paskambinti ir pasakyti, kad plauksiu kartu? Turiu reikalų mieste, ir jei tuoj pat išvyksim, spėsiu grįžti iki vidurdienio ir susitikti su Georgu.

– Žinoma.

Klaudija pakėlė ragelį ir surinko Kristiano numerį.

Ma pastatė priešais Alę puoduką kavos.

– Turiu darbelio, taigi paliksiu judvi mėgautis pusryčiais.

– Kristianas po penkiolikos minučių paruoš valtį, – dėdama ragelį pranešė Klaudija. – Dabar turiu eiti padėti Marinai.

Ji linktelėjo abiem seserims ir išėjo iš virtuvės.

– Tikrai gerai jautiesi? – joms likus vienoms paklausė Alė sesers. – Balta kaip drobė.

– Nesijaudink, Ale. Galbūt lėktuve pasigavau kokią pilvo bakteriją. – Maja gurkštelėjo arbatos. – Vajė, kaip čia keista, ar ne? Turiu omeny, visi kruta lygiai kaip tada, kai tėtis tebebuvo gyvas. Deja, tėčio nebėra, ir dabar visur kur žioji didžiulė skylė.

– Jau kurį laiką esu čia, taigi lyg ir apsipratau, bet – taip, sutinku su tavim.

– Ale, sakai, aš prastai atrodau, betgi tu pati smarkiai sulysai.

– A, dar nepriaugau po gimdymo...

– Manęs neapgausi. Prisimeni, pastarąjį kartą matėmės prieš metus, kai ruošeisi su Teo dalyvauti Fastneto regatoje. Tada dar net nebuvai nėščia.

– Tiesą sakant, buvau, tik dar nežinojau, – priminė Alė.

– Nori pasakyti, nepastebėjai jokių požymių? Nei rytais pykino, nei ką?

– Iš pradžių ne. Jei gerai prisimenu, tai prasidėjo maždaug devintą savaitę. Tada jau tikrai jaučiausi klaikiai.

– Tu tikrai per liesa. Galbūt nepasirūpini savimi kaip reikiant?

– Na, kadangi esu viena, neapsimoka ruošti normalių valgių. Be to, net jei ir prisėdu pavalgyti, dažniausiai turiu šokti nuo stalo ir pasirūpinti mažyliu. – Alė meiliai paglostė Lokiui skruostą.

– Turbūt labai sunku vienai auginti vaiką.

– Sunku. Žinoma, turiu brolį – Tomą, bet jis Bergeno filharmonijos antrasis dirigentas, taigi retai jį matau, nebent sekmadieniais. O jei su orkestru jis išvyksta į užsienio gastroles, visai nesusitinkam. Vargina ne tiek miego stoka, nuolatinis žindymas ir sauskelnių keitimas, kiek tai, kad neturiu su kuo pasikalbėti, ypač kai Lokys sirguliuoja ir man darosi neramu. Labai gera, kai Ma šalia; ji tikra kūdikių auginimo enciklopedija.

– Ji pati šauniausia senelė, – šyptelėjo Maja. – Tėtis būtų labai džiaugęsis Lokiu. Jis toks mielas berniukas. Na, jau turiu eiti viršun ruoštis.

Majai atsistojus, Alė sugriebė vyresnėlę seserį už rankos.

– Kaip gera tave matyti. Siaubingai pasiilgau.

– Ir aš tavęs pasiilgau. – Maja pabučiavo Alę į viršugalvį. – Iki.

– Ale! Maja! Georgas jau čia, – vidurdienį priėjusi prie pagrindinių laiptų pašaukė Ma.

Iš viršaus atsklido slopus „ateinu“.

– Prisimeni, kaip tėtis Atlantas tau Kalėdoms nupirko seną žalvarinį megafoną? – šyptelėjo Georgas, sekdamas paskui Ma į virtuvę ir į saulės nutviekstą verandą.

Jis atrodė daug labiau susikaupęs nei praėjusį vakarą, plieno pilkumo plaukai tvarkingai sušukuoti atgal, dryžuotas kostiumas nepriekaištingas, skoningai papuoštas nosinaite.

– Kaip neprisiminsiu, – tarė Ma, rodydama Georgui sėstis po saulės skėčiu. – Žinoma, iš jo buvo mažai naudos, nes mergaitės visu garsu užsileisdavo muziką arba pačios grodavo, arba ginčydavosi. Palėpė atrodė kaip koks Babelio bokštas. Bet džiaugiausi kiekviena akimirka. Klausyk, turiu Klaudijos šeivamedžių likerio ir butelį atvėsinto tavo mėgstamiausio rožinio provanso. Kurį renkiesi?

– Diena tokia graži, o aš dar neragavau šios vasaros rožinio, taigi renkuosi jį. Ačiū, Marina. Galiu įpilti mums abiem?

– Oi ne, man nederėtų. Popiet turėsiu darbo ir...

– Ei, tu gi prancūzė! Taurė rožinio tikrai nepakenks. Primygtinai prašau, – tarė Georgas, Majai su Ale žengiant į verandą. – Sveikos, mergaitės. – Jis atsistojo. – Gal galėčiau pasiūlyti jums po taurę rožinio?

– Ačiū, Georgai, išgersiu lašelį, – sėsdamasi tarė Alė. – Gal padės Lokiui išmiegoti pernakt, – kikendama pridūrė.

– Ačiū, man ne, – atsisakė Maja. – Žinot, buvau beveik užmiršusi, kaip gražu „Atlantidoje“. Brazilijoje visko tiek... *daug*; žmonės triukšmingi, gamta spalvinga, be to, baisiai karšta. Po Brazilijos čia viskas atrodo taip švelnu ir santūru.

– Čia išties labai ramu, – pritarė Ma. – Mes palaiminti, kad gyvename gražiausiame pasaulio kampelyje.

– Ak, kaip pasiilgau žiemos sniego, – sušnabždėjo Maja.

– Turėtum žiemai atvykti į Norvegiją, beregint pasveiktum nuo ilgesio, – nusišypsojo Alė. – Arba, dar blogiau, pakliūtum į nesibaigiantį lietų. Bergene lietaus gerokai daugiau nei sniego. Na, Georgai, ar turi daugiau minčių apie tai, ką vakar vakare sakei?

– Ne, tik norėčiau pasitarti, ką toliau darysim. Vienas iš mūsų turėtų nuvykti mano turimu adresu ir patikrinti, ar ta moteris yra jūsų dingusi sesuo.

– O nuvykę iš ko turėtume suprasti, kad tai ji? – paklausė Maja. – Pagal ką galėtume nustatyti jos tapatybę?

– Gavau piešinį – jame pavaizduotas papuošalas, kurį ji, regis, gavo dovanų. Labai neįprastas papuošalas. Jei ta moteris jį turi, nelieka abejonių, kad tai ji. Piešinį atsinešiau.

Georgas iš savo dailaus odinio lagaminėlio išėmė popieriaus lapą. Padėjo ant stalo, kad visos matytume.

Alė atidžiai apžiūrėjo piešinį, Maja pasilenkė jai per petį.

– Piešta iš atminties, – paaiškino Georgas. – Pakraščiai puošti smaragdais, o viduryje – deimantas.

– Nuostabu, – tarė Alė. – Žiūrėk, Maja, čia žvaigždė su... – ji stabtelėjo suskaičiuoti – ...septyniais spinduliais.

– Georgai, gal žinai, kas jį sukūrė? – pasidomėjo Maja. – Labai neįprastas dizainas.

– Deja, nežinau, – atsakė Georgas.

– Ar jį nupiešė tėtis? – paklausė Maja.

– Taip.

– Septyni žvaigždės spinduliai septynioms seserims... – sušnabždėjo Alė.

– Georgai, vakar vakare sakei, kad jos vardas Merė, – tarė Maja.

– Taip.

– Ar tėtis Atlantas ją surado, norėjo įsivaikinti, bet paskui kažkas atsitiko ir ji pradingo?

– Žinau tik tiek, kad prieš... prieš išeidamas jis gavo naujos informacijos ir paprašė manęs imtis tyrimo. Išsiaiškinęs, kur ji gimė, dar metus kartu su kitais dirbau, kol suradau jos dabartinę gyvenamąją vietą, – tikiuosi, suradau. Per visus šiuos metus ne kartą buvau pasukęs klaidingu keliu ir užstrigęs aklagatvyje. Tačiau šįkart jūsų tėtis buvo įsitikinęs, kad informacija teisinga.

– Iš kur jis ją gavo? – paklausė Maja.

– Nesakė, – tarstelėjo Georgas.

– Jei tai dingusi sesuo, siaubingai gaila, kad po ilgus metus trukusių paieškų mes ją rasim tik dabar, praėjus metams po tėčio mirties, – atsiduso Maja.

– Argi ne nuostabu būtų, jei paaiškėtų, kad tai tikrai ji? – tarė Alė. – Galėtume pasikviesti ją į „Atlantidą“ ir visos „Titanu“ plauktume nuleisti vainiko tėčio amžinojo poilsio vietoje.

– Būtų puiku, – šypsodama pritarė Maja. – Deja, yra viena didelė bėda. Georgai, pagal tavo pateiktą informaciją Merė gyvena ne kaimynystėje. O į Graikiją išplaukiam mažiau nei po trijų savaičių.

– Taip. Be to, šiuo metu esu siaubingai užsiėmęs, – tarė Georgas. – Antraip pats keliaučiau ieškoti Merės.

Tarsi patvirtindamas šiuos žodžius, suskambo Georgo mobilusis. Jis atsiprašė ir pasitraukė nuo stalo.

– Galiu kai ką pasiūlyti? – tylą nutraukė Ma.

– Žinoma, Ma, sakyk, – paragino Maja.

– Vakar vakare Georgas sakė, kad Merė šiuo metu gyvena Naujojoje Zelandijoje, tad šįryt pabandžiau išsiaiškinti, ar Oklandas toli nuo Sidnėjaus. Nes...

– ...Kelė dabar Australijoje, – užbaigė Maja. – Ir aš vakar vakare apie tai galvojau.

– Iš Sidnėjaus į Oklandą skristi trys valandos, – toliau dėstė Ma. – Jei Kelė ir jos draugė Krisė išvyktų viena diena anksčiau nei ketino, galbūt galėtų užsukti į Naująją Zelandiją ir patikrinti, ar Georgo spėjimas dėl Merės teisingas.

– Puikiai sugalvojai, Ma, – tarė Alė. – Tik abejoju, ar Kelė tam ryšis. Žinau, kaip ji nemėgsta skraidyti.

– Jei viską jai papasakosim, tikrai ryšis, – nepasidavė Ma. – Būtų nepaprastai gražu, jei dingusi sesuo susitiktų su šeima ir dalyvautų jūsų tėčio atminuose.

– Kažin, ar ta Merė išvis žino apie tėtį Atlantą ir mūsų šeimą? – paklausė Alė. – Pastaruoju metu mes, seserys, ne itin dažnai susirenkam, – susimąsčiusi kalbėjo Alė. – Būtų puiku, jei kaip tik dabar paaiškėtų, kad Georgas teisus. Žinoma, jei tik ji panorėtų su mumis susitikti. Manau, pirmiausia reikėtų susisiekti su Kele, ir kuo greičiau, tuo geriau, nes Australijoje jau vakaras.

– Ką darysim su kitomis seserimis? – paklausė Maja. – Turiu omeny, ar sakysim joms?

– Gerai sakai, – tarė Alė. – Reikėtų parašyti elektroninius laiškus Star, Tigei ir Elektrai, kad jos žinotų, kas vyksta. Maja, nori paskambinti Kelei, ar man tai padaryti?

– Gali ir tu, Ale. Jei niekas neprieštaraujat, manau, eisiu iki pietų prigulti. Mane vis dar šiek tiek pykina.

– Vargšiukė, – stodamasi tarė Ma. – Išties atrodai išėjusi iš veido.

– Einu su tavim vidun, paskambinsiu Kelei, – tarė Alė. – Tikėkimės, ji neišvyko pas senelį į Australijos krūmynus tapyti. Jo trobelėje, regis, visai nėra ryšio.

Iš virtuvės į verandą atėjo Klaudija.

– Einu ruošti pietų. – Ji pasisuko į Georgą, grįžusį prie stalo. – Gal norėtum pasilikti?

– Ačiū, ne. Turiu sutvarkyti kelis skubius reikalus, taigi jau eisiu. Tai ką nusprendėt? – paklausė jis Ma.

Su Maja eidama iš verandos Alė pastebėjo, kad Georgo kakta išrasojusi ir jis pats atrodo sutrikęs.

– Susisieksim su Kele ir paklausim, ar ji ten nuvyktų. Georgai, tu įsitikinęs, kad tai ji? – pasitikslino Ma.

– Taip, mane įtikino tie, kurie tikriausiai žino tiesą, – patvirtino jis. – Na, norėčiau dar paplepėti, bet jau turiu eiti.

– Georgai, neabejoju, kad merginos su tuo susitvarkys. Jos jau suaugusios moterys ir labai sumanios. – Ma raminamai uždėjo ranką jam ant peties. – Pasistenk atsipalaiduoti. Atrodai labai įsitempęs.

– Pasistengsiu, Marina, pasistengsiu, – atsidusdamas pažadėjo jis.

Alė savo adresų knygelėje susirado Kelės Australijos mobiliojo numerį ir prieškambaryje pakėlusi ragelį jį surinko.

– Nagi, nagi, – tylutėliai sušnabždėjo ji, telefonui suskambėjus penkis ar šešis kartus. Žinojo, kad neverta palikti Kelei žinutės, nes ji retai jas išklauso. – Velnias, – burbtelėjo, įsijungus Kelės balso paštui.

Padėjusi ragelį, jau ruošėsi lipti į viršų pamaitinti Lokio, bet tada suskambo telefonas.

– Alio?

– Labas, čia tu, Ma?

– Kele! Tai aš, Alė. Labai ačiū, kad atskambinai.

– Pamačiau „Atlantidos“ numerį, užtai paskambinau. Kaip jūs ten?

– Pas mus viskas gerai. Vakar atskrido Maja, taip smagu ją vėl matyti. Kele, kada tiksliai tavo skrydis į Londoną?

– Poryt iš Aliso išskrendam į Sidnėjų. Man rodos, sakiau, kad

kelias dienas apsistosim Londone, sutvarkysim mano buto pardavimo reikalus ir susitiksim su Star. Kaip visada, baisiai bijau skristi.

– Žinau, bet paklausyk, Kele, Georgas mums pranešė naujieną – nesijaudink, ne blogą, tik svarbią. Galbūt svarbią.

– Kokią naujieną?

– Jis turi žinių apie... mūsų dingusią seserį. Gali būti, kad ji gyvena Naujojoje Zelandijoje.

– Turi omeny garsiąją septintąją seserį? Oho! – šūktelėjo Kelė. – Čia tai bent žinia. Kaip Georgui pavyko ją rasti?

– Nenumanau. Juk žinai, koks jis slapukas. Taigi...

– Norėjai paklausti, ar galėčiau užsukti į Naująją Zelandiją ir ją aplankyti? – užbaigė Kelė.

– Tiesiai į dešimtuką, Šerlokai. – Alė šyptelėjo į ragelį. – Suprantu, kelionė šiek tiek užsitęstų, bet tu dabar arčiausiai jos. Būtų puiku, kad ji kartu su mumis dalyvautų tėčio atminuose.

– Sutinku, bet mes nieko apie ją nežinom. Ar ji yra bent girdėjusi apie mus?

– Nemanau. Georgas sakė turįs tik vardą ir adresą. A, tiesa, dar žiedo piešinį. Tas žiedas įrodytų, kad tai ji.

– Tai koks adresas? Juk Naujoji Zelandija – didelė šalis.

– Prie savęs neturiu, bet pakviesiu Georgą, kad pasikalbėtų su tavim. Georgai! – Alė pamojo jam, išėjusiam iš virtuvės ir sukančiam prie laukujų durų. – Kalbuosi su Kele. Ji klausia, kur Naujojoje Zelandijoje gyvena Merė.

– Merė? Toks jos vardas? – paklausė Kelė.

– Regis, taip. Perduodu ragelį Georgui.

Alė klausėsi, kaip Georgas skaito adresą.

– Ačiū, Kele, – padėkojo Georgas. – Visos išlaidos bus padengtos iš fondo. Mano sekretorė Žizelė užsakys bilietus. O dabar atsisveikinsiu, man jau laikas. – Grąžindamas Alei ragelį jis pridūrė: – Turi mano biuro numerį, tad jei ko prireiktų, susisiek su Žizele. Sudie.

– Būtinai. Kele, čia vėl aš, – tarė Alė ir pamojavo pro duris išeinančiam Georgui. – Ar žinai tą vietą Naujojoje Zelandijoje?

– Palūkėk. Tuoj paklausiu Krisės.

Tyliai šnektelėjusi ji grįžo prie telefono.

– Krisė sako, kad tai Pietų salos pietinėje dalyje. Ji mano, kad iš Sidnėjaus turėtume skristi į Kvinstauną, taip būtų paprasčiau, nei važiuoti iš Oklando. Mes dar pasiaiškinsim.

– Puiku. Tai judvi pasiryžusios? – paklausė Alė.

– Juk pažįsti mane, mėgstu keliones ir nuotykius, nors man baisiai nepatinka skraidyti. Dar niekada nebuvau Naujojoje Zelandijoje, taigi būtų smagu užmesti akį.

– Puiku! Ačiū, Kė. Atsiųsk man duomenis elektroniniu paštu ir aš paskambinsiu Georgo sekretorei, kad užsakytų bilietus. O aš tau faksu nusiųsiu žiedo piešinį.

– Gerai. Ar Star apie tai žino?

– Ne. Nežino ir Elektra su Tige. Einu, parašysiu joms elektroninius laiškus.

– Star turėtų man tuoj paskambinti susitarti dėl susitikimo Londone, taigi aš galiu jai pranešti. Nepaprasta žinia, ar ne?

– Jei tai tikrai *ji*. Na, tai viso, Kele. Palaikysim ryšį.

– Iki, Ale, susiskambinsim!

3

Kelė

Gibstono slėnis, Naujoji Zelandija

– Kele, tu laikai žemėlapį aukštyn kojom! – dirstelėjusi į keleivio sėdynę pareiškė Krisė.

– Tikrai ne... Nors gal ir taip. – Kelė suraukė kaktą. – Žodžiai man iš visų pusių atrodo vienodai, o kelių raizgalynė... Jėzau, kada paskiausiai matėm kelio rodyklę?

– Senokai. Oho, kokie įspūdingi vaizdai, – aiktelėjo Krisė.

Ji išsuko nuomojamą automobilį į kelkraštį ir pažvelgė į didingus tamsiai žalius kalnus, stūksančius po debesų aptrauktu dangumi. Ištiesusi ranką atsuko šildymą, nes ant priekinio stiklo jau ėmė tikšti lašai.

– Nieko nebesusigaudau. – Kelė padavė Krisei žemėlapį ir pasižiūrėjo į tuščią kelią priekyje ir už nugaros. – Iš Kvinstauno išvažiavom prieš šimtą metų. Reikėjo prisipirkti maisto, kol dar buvom ten, bet, maniau, pakeliui rasim miestelių.

– Taip, pagal mūsų išsispausdintą žemėlapį su aprašymais, netrukus turėtume privažiuoti kelio ženklą. Manau, turim važiuoti toliau. Tikėkimės, sutiksim ką nors, kas mums parodys kelią. – Krisė užsikišo už ausies juodą garbaną ir išspaudė šypseną. Jos skrido su persėdimais į Melburną, paskui į Kraistčerčą, tad abi buvo alkanos ir pavargusios.

– Daugybę mylių nesutikom nė vieno automobilio, – gūžčiodama pečiais tarė Kelė.

– Ei, Kė, kur išgaravo tavo nuotykių dvasia?

– Nenumanau. Gal pasenau ir ištižau, ir man mieliau sėdėti namie, nei bala žino kur klaidžioti automobiliu pliaupiant lietui. Man tikrai šalta!

– Ateina žiema. Jau labai greitai kalnų viršūnės pasidengs sniegu. Reikalas tas, kad labai pripratai prie Aliso klimato, – jungdama pavarą tarė Krisė.

Merginos vėl leidosi į kelią. Valytuvai dirbo visu smarkumu, per liūtį kalnai atrodė neryškūs ir išskydę.

– Taip, aš tikrai mėgstu saulę – visada mėgau. Krise, galėčiau pasiskolinti tavo džemperį?

Ji atsisukusi pasiekė užpakalinę sėdynę ir atsegė kuprinę.

– Žinoma. Juk sakiau, kad čia daug šalčiau. Gerai, kad ir tau vieną įmečiau, ar ne?

– Ačiū, Krise, nežinau, ką be tavęs daryčiau.

– Atvirai tariant, ir aš nežinau.

Kelė uždėjo ranką Krisei ant plaštakos, spustelėjo pirštus.

– Atleisk, aš visai niekam tikusi.

– Kele, tikrai nesi tokia, tik... nelabai praktiška. Kita vertus, aš praktiška, bet nesu tokia kūrybinga kaip tu, taigi mes sudarom puikią komandą, ar ne?

– Išties.

Krisė vairavo, o Kelė džiaugėsi, kad draugė šalia. Pastarieji keli mėnesiai buvo laimingiausi jos gyvenime. Ji leido laiką su Krise, keliavo su savo seneliu Fransiu į Australijos gilumą tapyti, taigi jos gyvenimas – ir širdis – buvo sklidini džiaugsmo. Atsiskyrimas nuo Star baisiai sukrėtė ir ji manė, kad niekada nebebus laiminga, bet Krisė ir Fransis užpildė atsivėrusią tuštumą. Ji rado šeimą, nors ir kokią neįprastą, ir puikiai prie jos pritapo.

– Žiūrėk, ženklas! – ji parodė per kliokiantį lietų. – Privažiuok arčiau, paskaitysim, ką ten rašo.

– Matau ir iš čia. Rašoma, kad „Vynuogynas“ kairėje. Ūhūūū! Mums pasisekė! – sukrykštė Krisė. – Beje, – sukdama automobilį į siaurą duobėtą keliuką pridūrė ji, – ar jau pasakei sesėms, kad į „Atlantidą“ atvyksim kartu?

– Toms, su kuriomis kalbėjausi, žinoma, pasakiau.

– Kaip manai, ar jos bus sukrėstos? Kai sužinos apie mus?

– Tėtis mus mokė priimti kiekvieną, nesvarbu, kokia jo kūno spalva ar orientacija. Mūsų namų šeimininkė Klaudija gal ir kilstelės antakį, bet tik todėl, kad ji iš vyresnės kartos ir itin tradicinių pažiūrų.

– O tu, Kele? Ar gerai jausiesi pristatydama mane šeimai?

– Žinoma. Kodėl staiga ėmei abejoti?

– Tiesiog... Tu viską išpasakojai apie savo seseris ir „Atlantidą“, bet man tai vis vien atrodo... *netikra*. O po geros savaitės mes jau būsim ten. Ir man baugu. Ypač bijau Star. Juk prieš man atsirandant judvi buvote neišskiriamos...

– Norėjai pasakyti, prieš atsirandant jos vaikinui Pelei? Ar pamiršai, kad Star nusprendė mane palikti?

– Žinau, bet ji vis vien skambina tau kas savaitę, matau, kad judvi nuolat susirašinėjat, ir...

– Krise! Star mano sesuo. O tu... na... tu...

– Kas?

– Tu mano antroji pusė. Tai visai kas kita, ir aš labai tikiuosi, kad judvi sutarsit.

– Žinoma, sutarsim, bet nėra labai paprasta... na, atsiskleisti.

– Hrr, nekenčiu šio žodžio, – nusipurtė Kelė. – Aš esu aš, tokia pat, kaip visada. Negaliu pakęsti, kai žmonės spraudžiami į rėmus ir jiems klijuojamos etiketės. Žiūrėk! Ten dar viena rodyklė į „Vynuogyną“. Va čia suk dešinėn.

Jos nuriedėjo dar vienu siauru keliuku. Tolumoje Kelė įžiū-

rėjo ilgų ilgiausias plikų vynuogienojų eiles. Medeliai atrodė lyg griaučiai.

– Neatrodo, kad ūkis klestėtų. Pietų Prancūzijoje šiuo metų laiku vynuogės lapoja ir nokina uogas.

– Kele, pamiršai, kad šioje pasaulio dalyje visai kitas metų laikas. Kaip ir Australijoje. Spėju, vynuogės skinamos vasarą, taigi kažkada tarp vasario ir balandžio, todėl dabar jie plikutėliai. Ką gi, štai dar vienas ženklas. „Parduotuvė“, „Siuntų pristatymas“ ir „Priimamasis“. Sukam čia, kaip manai?

– Kaip pasakysi, bose, – tarė Kelė, tik dabar pastebėjusi, kad lietus liovėsi ir pro debesis kyščioja saulė. – Oras čia kaip Anglijoj, – suniurnėjo. – Vieną minutę lyja, kitą spigina saulė.

Gal todėl šiuose kraštuose ir gyvena tiek daug anglų, nors vakar tavo senelis sakė, kad daugiausia čia škotų imigrantų. Nedaug nuo jų atsilieka ir airiai.

Ieškodami laimės atkako į kitą pasaulio kraštą. Ir aš panašiai padariau. Štai rodyklė į priimamąjį. Oho, koks gražus senas akmeninis namas. Atrodo taip jaukiai įsitaisęs slėnyje, iš visų pusių apsuptas kalnų. Šiek tiek primena mūsų namus prie Ženevos, tik ežero nėra, – Krisei statant automobilį kalbėjo Kelė.

Dviejų aukštų kaimiškas namas buvo prigludęs prie kalvos šlaito tiesiai virš vynuogyno, terasomis besileidžiančio į slėnį. Sienos buvo sumūrytos iš pilko, kieto grubiai skaldyto akmens, luitai gražiai suleisti. Dideliuose languose atsispindėjo pamažu vaiskėjanti dangaus žydruma, namą iš visų pusių supo dengta veranda, prie jos turėklų kabojo vazonėliai su linksmomis raudonomis begonijomis. Kelė sumetė, kad prie pagrindinio namo ilgainiui buvo prilipdyta priestatų, nes pilkų sienų, ilgiau ar trumpiau paveiktų gamtos, skyrėsi atspalvis.

– Priimamasis štai ten, – jos mintis nutraukė Krisė, rodydama į duris namo kairėje. – Galbūt ten kas nors mums padės surasti Merę. Pasiėmei tą žiedo piešinį, kurį tau faksu atsiuntė Alė?

– Prieš išvažiuojant įsidėjau jį į kuprinę.

Kelė išlipo ir nuo užpakalinės sėdynės pasiėmė kuprinę. Atsegusi priekinę kišenėlę, ištraukė porą piešinių.

– Klausyk, Kele, jie baisiai susilamdę, – nepatenkinta burbtelėjo Krisė.

– Koks skirtumas? Vis tiek matosi, kaip atrodo tas žiedas.

– Taip, bet tai neatrodo labai profesionalu. Supranti, mes tuoj pasibelsim į visiškai nepažįstamų žmonių duris ir pranešim jai arba kam nors iš jos šeimos, kad, mūsų manymu, ji yra dingusi sesuo... Ji gali pamanyti, kad mes trenktos. Aš tikrai pamanyčiau, – aiškino Krisė.

– Na, belieka paklausti. Vajė, mane suėmė baimė. Tu teisi, jie gali palaikyti mus kuoktelėjusiomis.

– Dar gerai, kad turi savo seserų ir tėčio nuotrauką. Ten jūs visi atrodot normalūs.

– Taip, bet mes visai nepanašios į seseris, ar ne? – Krisei uždarant ir rakinant automobilio dureles paklausė Kelė. – Ką gi, eime, kol nesupanikavau.

Priimamasis – nedidelė pušinėmis lentelėmis iškalta patalpa, pridurta prie namo šono – buvo tuščias.

– Tik pažiūrėk, kiek čia vynų, – vaikštinėdama palei vitrinas tarė Krisė. – Kai kurie netgi pelnę apdovanojimų. Čia gana rimtas ūkis. Gal reikėtų paprašyti kurio nors paragauti?

– Dar tik pietūs, ir jei gersi vidury dienos, užmigsi. Be to, tu vairuoji...

– Sveiki, kuo galėčiau padėti? – į kambarį pro šonines duris įėjo aukšta jauna šviesiaplaukė moteris.

Kelė pagalvojo, kad moteris iš prigimties labai graži.

– Noriu paklausti – ar galėtume pasikalbėti su... hm, Mere Makdugal? – išlemeno ji.

– Tai aš! – tarė moteris. – Aš esu Merė Makdugal. Kuo galėčiau padėti?

– Aa... ėė...

– Aš Krisė, o ji Kelė, – Krisė atėjo į pagalbą savo neiškalbingajai draugei. – Reikalas tas, kad Kelės tėtis, beje, jau miręs, turėjo advokatą, o šis daug metų ieškojo tos, kurią Kelė ir jos šeima vadina „dingusia seserimi“. Visai neseniai tas advokatas gavo žinių, kad dingusioji sesuo gali būti moteris, vardu Merė Makdugal, gyvenanti šiuo adresu. Atleisk, suprantu, skamba keistokai, bet...

– Supranti, Mere, – atgavusi žadą prabilo Kelė, – mūsų tėtis Atlantas mus šešias įvaikino visai mažas ir dažnai kalbėdavo apie „dingusią seserį“ – tą, kurios jam nepavyko rasti. Mes visos pavadintos pagal Plejadžių žvaigždyną, tik visą laiką trūko jauniausios – Meropės. Legendose apie Septynias Seseris viena sesuo irgi dingsta, ar ne?

Moteris žiūrėjo į jas išpūtusi akis, tad Kelė varė toliau:

– Bet tu turbūt nieko apie jas nežinai. Mes nuo mažens klausėmės legendų, bet dauguma žmonių, jei tik nesidomi žvaigždėmis ar graikų mitologija, nėra girdėję apie Septynias Seseris.

Kelė suvokė, kad vapa niekus, tad užsičiaupė, kol dar ko neprikalbėjo.

– O taip, esu girdėjusi apie Septynias Seseris, – šypsodama tarė Merė. – Mano mama – ji irgi vardu Merė – universitete studijavo klasikinę filologiją. Ji vis cituodavo Platoną ir kitus.

– Tavo mama irgi Merė? – nustebo Kelė.

– Taip, Merė Makdugal, kaip ir aš. Oficialiai mano vardas Merė Keitė, bet visi vadina mane Em Ka. Hm... ar dar ką nors žinot apie tą dingusią seserį?

– Dar kai ką žinom. Turim žiedo piešinį, – tarė Krisė ir ant siauro jas skiriančio stalo padėjo aplamdytą popierių. – Tai žvaigždės formos žiedas su septyniais spinduliais ir deimantu viduryje. Regis, Merė jį gavo iš, hm, kažko, ir jis įrodo, kad ji yra ji, jei supranti, apie ką aš. Deja, tai vienintelis mūsų turimas įro-

dymas. Tau jis turbūt nieko nesako, taigi verčiau jau keliausim. Dovanok, kad sutrukdėm ir...

– Luktelk! Gal galėtum dar parodyti?

Kelė nustebusi pasižiūrėjo į ją.

– Atpažinai?

– Man regis, taip.

Kelei ėmė mausti pilvą. Ji pažvelgė į Krisę, norėdama paimti ją už rankos ir pajusti malonų spustelėjimą, bet jos dar nebuvo priėjusios *tokio* viešumo etapo. Beliko laukti, kol jaunoji moteris atidžiai apžiūrės piešinį.

– Nesu tikra, bet man jis labai panašus į mamos žiedą, – tarė Merė Keitė. – Tiksliau, dabar jis mano – mama man jį padovanojo per dvidešimt pirmąjį gimtadienį.

– Tikrai? – aiktelėjo Kelė.

– Taip, ji turėjo jį visą laiką, kiek tik siekia mano atmintis. Kasdien jo nemūvėjo, tik ypatingomis progomis pasiimdavo iš papuošalų dėžutės ir užsimaudavo. Vis pagalvodavau, kad jis labai dailus. Žinot, žiedas mažokas, mama mūvėdavo jį tik ant mažylio piršto, bet jis ten netiko, arba ant bevardžio, kur jau buvo sužadėtuvių ir vestuvinis žiedai. Bet aš nesiruošiu nei susižadėti, nei tekėti, tad galiu jį mūvėti ant bet kurio piršto, – šypsodama pridūrė ji.

– Nori pasakyti, kad dabar jį turi? – greitai paklausė Kelė. – Gal galėtume pasižiūrėti?

– Tiesą sakant, mama prieš kelionę paprašė, kad leisčiau jį pasiimti, nes aš jį vis tiek labai retai užsimaunu. Bet gali būti, kad ir nepasiėmė... Klausykit, gal norėtumėte užlipti į viršų?

Tą akimirką pro duris galvą įkišo aukštas raumeningas vyras su „Akubros“ skrybėle.

– Sveikas, Dagai, – tarė Merė Keitė. – Viskas gerai?

– Taip, tik užeisiu paimti vandens darbininkams.

Dagas mostelėjo į stovinčius už durų kresnus vyrus.

– Sveikos, – tarė jis Kelei ir Krisei, tada nužingsniavo prie šaldytuvo ir išėmė vandens butelių paką. – Jūs turistės?

– Panašiai. Čia labai gražu, – atpažinusi australišką vyro akcentą taip pat tarmiškai atsakė Krisė.

– O taip.

– Nusivesiu mūsų viešnias į viršų, – tarė Merė Keitė. – Jos mano, kad mus sieja kažkokie šeiminiai ryšiai.

– Tikrai? – Dagas raukydamasis pažiūrėjo į Kelę ir Krisę. – Na, mes su vaikinais ketinam čia užkąsti; jei ko nors prireiktų...

Dagas mostelėjo į apskritą medinį stalą, prie kurio rinkosi ir sėdosi vyrai.

– Ačiū, Dagai, – tarė Merė Keitė.

Jis linktelėjo, dar kartą nužvelgė Kelę su Krise ir išėjo.

– Po šimts, su tokiais verčiau nejuokauti, ar ne? – žiūrėdama į būrelį lauke sušnabždėjo Kelė.

– Tai jau taip, – šypsodama pritarė Merė Keitė. – Bet nepykit ant Dago – mamai ir broliui išvykus, jis pasidarė baisiai globėjiškas. Ir tie vyrukai šaunūs. Vakar mes kartu vakarieniavom. Na, tai eime.

– Jei nori, mes galim palaukti lauke, – tarė Krisė.

– Ne, nereikia. Prisipažinsiu, man visa tai atrodo keistoka, bet, kaip matėt, mane uoliai saugo.

– Ačiū, – padėkojo Kelė, Merei Keitei atlenkus dalį stalviršio ir įleidus jas į vidų.

Jiedvi užlipo paskui Merę Keitę stačiais mediniais laiptais, paskui koridoriumi nuėjo į erdvią svetainę su atviromis sijomis lubose. Langai žvelgė į slėnį ir kalnus už jo, priešais prie sienos stovėjo didelė akmeninė krosnis.

– Prašom sėstis, aš eisiu paieškoti žiedo.

– Dėkui, kad pasitiki mumis, – jai pavymui šūktelėjo Kelė.

– Nėra už ką. Paprašysiu savo draugo Flečo, kad palaikytų jums draugiją.

– Puiku, – linktelėjo Krisė.

Merė Keitė išėjo, o jos įsitaisė ant senos, bet patogios sofos priešais židinį. Krisė spustelėjo Kelei ranką.

– Kaip tu?

– Gerai. Ji tokia miela mergina. Nežinau, ar išgirdusi tokį pasakojimą įsileisčiau į namus dvi nepažįstamąsias.

– Ne, bet šiuose kraštuose žmonės daug patiklesni nei miestuose. Be to, kaip ji pati sakė, už durų laukia visas pulkas sargybinių.

– Savo šviesiais plaukais ir didelėmis mėlynomis akimis ji man primena Star.

– Prisimenu tavo rodytas nuotraukas, taigi suprantu, ką turi omeny, bet nepamiršk, kad jūs, seserys, nesat susijusios kraujo ryšiais, taigi veikiausiai ir Merė Keitė nėra giminė nė vienai iš jūsų, – priminė Krisė.

Durys atsidarė ir į kambarį įžengė aukštas, liesas vos per dvidešimtį perkopęs vyras. Iš po vilnonės kepurės kyšojo ilgi šviesrudžiai plaukai, ausis puošė keli sidabriniai auskariukai.

– Sveikos, aš Flečas, malonu susipažinti.

Merginos prisistatė, Flečas atsisėdo į krėslą priešais jas.

– Na, Em Ka mane atsiuntė pasaugoti, kad jūs, panos, neišsitrauktumėt pistoletų ir neatimtumėt jos papuošalų, – pasišaipė Flečas. – Tai kokie vėjai čia atpūtė?

Kelė leido Krisei pasakoti, nes ji tai daug geriau sugebėjo.

– Suprantu, skamba keistokai, – užbaigė Krisė, – bet Kelė kilusi iš neįprastos šeimos. Oi, ne, jie patys *nėra* keistuoliai, bet tai, kad tėvas jas įvaikino iš viso pasaulio, *yra* keista.

– Ar jūs žinot, kodėl jis jus įsivaikino? Turiu omeny, ar buvo kokių ypatingų priežasčių? – pasidomėjo Flečas.

– Nenutuokiu, – atsakė Kelė. – Spėju, jis tiesiog keliavo neturėdamas jokių išankstinių planų. Pamatęs mus pasiimdavo ir parsiveždavo namo.

– Suprantu. Atvirai tariant, nieko nesuprantu, bet...

Mes visos pavadintos pagal Plejadžių žvaigždyną,
tik visą laiką trūko jauniausios – Meropės.
Legendose apie Septynias Seseris viena sesuo irgi dingsta, ar ne?

© Kit Riley

LUCINDA RILEY (Liusinda Raili) gimė Airijoje. Pirmą savo knygą ji parašė būdama dvidešimt ketverių metų, baigusi ankstyvą karjerą kine, teatre ir televizijoje. Jos knygos išverstos į 37 kalbas, visame pasaulyje jų parduota daugiau nei 20 milijonų egzempliorių, jos nuolat yra *Sunday Times* ir *New York Times* bestselerių sąrašuose. Šiuo metu ji rašo „Septynių seserų“ ciklą, pasakojantį įvaikintų seserų istorijas ir paremtą mitu apie garsųjį Plejadžių žvaigždyną. Kiekviena šio ciklo knyga tampa bestseleriu visame pasaulyje. Holivudo kompanija ruošiasi pagal šį ciklą kurti serialą.

„Dingusi sesuo“ – knyga apie septintąją seserį. Plejadžių žvaigždyną sudaro septynios žvaigždės, tačiau Šveicarijoje užaugo tik šešios įvaikintos seserys. Šeimos advokatui pranešus, kad galbūt Naujojoje Zelandijoje atsirado septintoji sesuo, Australijoje gyvenanti Kelė su savo partnere Krise leidžiasi į paieškas. Ji turi ypatingo žiedo su smaragdais piešinį, pagal kurį gali įsitikinti, ar Merė Makdugal išties yra jų sesuo. Naujojoje Zelandijoje jos randa Merę, bet pasirodo, kad žiedą pilnametystės proga jai padovanojo mama – taip pat Merė, kuriai jis priklausė nuo pat gimimo... Tačiau vyresnioji Merė Makdugal po vyro mirties leidosi į savo gyvenimo kelionę aplink pasaulį. Norėdamos išsiaiškinti tiesą, seserys privalo ją pasivyti, bet, atrodo, Merė visiškai netrokšta, kad ją surastų...

Taip prasideda paieškos, kurios visas seseris privers sutelkti jėgas bandant išsiaiškinti, kuri – motina ar dukra – yra jų dingusioji septinta sesuo. Taip prasideda kelionė į Kanadą, Prancūziją, Angliją ir Airiją, kelionė aplink pasaulį ir laiku į praeitį. Kupina neįtikėtinų sutapimų ir istorijų apie Airijos nepriklausomybės kovas, mįslių ir atradimų, „Dingusi sesuo“ vėl nuneš mus į magišką pasaulį, nuo kurio bus neįmanoma atsitraukti.

www.lucindariley.com; www.facebook.com/lucindarileyauthor
www.twitter.com/lucindariley

ISBN 978-609-466-573-8
9 786094 665738
TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt